

Sygn. akt IV Ka 361/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSA Stanisław Tomasiak

Protokolant Agnieszka Olczyk

przy udziale oskarżyciela publicznego- przedstawiciela Straży Miejskiej w Piotrkowie Trybunalskim Witolda Bogusławskiego

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2013 roku

sprawy **L. B. (1)**

obwinionej z art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.1997 roku Prawo o Ruchu Drogowym (tekst jednolity z 2005 r., Dz.U. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.)

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 11 kwietnia 2013 roku sygn. akt II W 403/12

na podstawie art. 437 § 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw **uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do obwinionej L. B. (1) i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Trybunalskim.**

Sygn. akt IV Ka 361/13

UZASADNIENIE

L. B. (1) została obwiniona o to, że w dniu 23 grudnia 2011 r. będąc właścicielem pojazdu marki C. o numerze rejestracyjnym (...) wbrew obowiązкови nie wskazała na żądanie Straży Miejskiej w P. osoby kierującej w/w pojazdem w dniu 12.08.2011 r. o godz. 12:24 na ul. (...) w P.

tj. o czyn z art. 96 § 3 k. w. w związku z art. 78 ust 4 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity z 2005 r., Dz. U. Nr 108 poz. 908 z późn. zm.)

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. wyrokiem nakazowym z dnia 8 czerwca 2012 roku w sprawie II W 403/12:

1. uznał obwinioną L. B. (1) za winną popełnienia zarzucanego jej czynu z **art. 96 § 3 k. w. w związku z art. 78 ust 4 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity z 2005 r., Dz. U. Nr 108 poz. 908 z późn. zm.)** i za to na podstawie art. 96 § 1 w zw. z art. 96 § 3 wymierzył jej karę **200 zł grzywny;**

2. zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 zł tytułem kosztów sądowych i 30 zł tytułem opłaty od wymierzonej kary grzywny

Sprzeciw od powyższego wyroku nakazowego złożył oskarżyciel publiczny – Straż Miejska

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2013 roku w sprawie II W 403/12 uniewinnił obwinioną od popełnienia zarzucanego jej czynu, a kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżyła Straż Miejska w R..

Apelacja oskarżyciela publicznego, została wywieńczona, jak wynika z analizy jej treści, z podstawy art. 438 pkt 3 k.p.k. i zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę uniewinnienia L. B. (1) od popełnienia zarzucanego jej czynu, gdyż materiał dowodowy zebrany w sprawie wskazuje na to, że obwiniona L. B. (1) w dniu 23 grudnia 2011 r. będąc właścicielem pojazdu marki C. o numerze rejestracyjnym (...) wbrew obowiązkowi nie wskazała na żądanie Straży Miejskiej w P. osoby kierującej w/w pojazdem w dniu 12.08.2011 r. o godz. 12:24 na ul. (...) w P..

W konkluzji skarżący wnosił o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego jest zasadna w takim stopniu, że na skutek jej wniesienia powstały podstawy do uchylenia zaskarżonego wyroku w stosunku do obwinionej L. B. (2) i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Trybunalskim.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz przebiegu dotychczasowego postępowania rozpoznawczego prowadzi bowiem do wniosku, iż niezależnie od podniesionych w skardze apelacyjnej zarzutów, których zasadność nie mogła być przez Sąd Okręgowy oceniona, Sąd I instancji w trakcie rozpoznania sprawy dopuścił się tego rodzaju obrazy przepisów prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia merytorycznego. W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy ograniczył się jedynie do wskazania uchybień, które spowodowały uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Przechodząc do rozważań szczegółowych podnieść przede wszystkim należy, iż na gruncie przedmiotowej sprawy zaistniała względna przyczyna odwoławcza wyrażona w art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 109§2 k.p.w., a polegająca na tym, iż Sąd Rejonowy naruszył prawo procesowe w wyniku dokonania oceny zebranych dowodów w sposób dowolny, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k.). Dokonane bowiem przez Sąd I instancji ustalenia nie odpowiadają zebranym w sprawie dowodom, a nade wszystko nie są wynikiem rzetelnej, wszechstronnej oraz wnikliwej ich analizy. Jednocześnie zaś konkluzje Sądu meriti nie stanowią wyniku rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i niekorzyść obwinionego (art. 4 k.p.k.), a nade wszystko nie zostały wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania – uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Uchybienie Sądu I instancji polegało na błędnej, wybiórczej i jednostronnej analizie zebranych w sprawie dowodów. Tym samym, wytknąć należy Sądowi meriti, iż nie dążył do wszechstronnego i rzetelnego wyjaśnienia okoliczności i przyczyn nie wskazania przez obwinioną danych osobowych ewentualnych sprawców wykroczenia drogowego przekroczenia prędkości, które miało miejsce w P. na ul. (...), wskutek zaniechania wykorzystania w sposób prawidłowy wszystkich możliwych źródeł dowodowych. Zatem, zwrócić trzeba uwagę, iż Sąd Rejonowy uchybił też normom proceduralnym wyrażonym w art. 92 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., wskutek braku kompleksowego i wnikliwego wyjaśnienia całokształtu okoliczności przedmiotowej sprawy. Bowiem Sąd I instancji przeprowadził w sposób pobieżny postępowanie dowodowe oraz wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi nie wykazał inicjatywy dowodowej w celu jednoznacznego ustalenia, czy obwiniona L. B. (1) popełniła inkryminowany jej czyn. W szczególności Sąd I instancji nie wyjaśnił w sposób należyty i wszechstronny czy obwiniona w ogóle miała obiektywną możliwość wskazania ewentualnych sprawców wykroczenia. W przedmiotowej sprawie chodziło

bowiem nie o to by obwiniony wskazał dokładnie kierowcę pojazdu, a by ujawnił tożsamość osób które mogły z owego pojazdu korzystać. Sąd nie rozróżnił tu bowiem, żądania wskazania osób które mogły poruszać się przedmiotowym pojazdem od dokładnego wskazania tożsamości sprawcy wykroczenia. Sąd błędnie uznał również, że ustalenie danych osobowych 4 ewentualnych sprawców należało wyłącznie do organów ścigania. Gdyby obwiniona wskazała tożsamość owych osób Straż Miejska miała by obiektywną możliwość ustalenia sprawcy wykroczenia. Jeżeli zatem obwiniona umyślnie uchylała się od podania tożsamości ewentualnych sprawców to jej uniewinnienie jawi się jako przedwczesne. Tym bardziej, że przyjęła na siebie mandat w kwocie 500zł niejako przyznając się do winy. Ponadto nie kwestionowała wyroku nakazowego zapadłego dnia 8 czerwca 2012r.

Przedstawione uchybienia stwarzają potrzebę uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Rozpoznając zaś sprawę ponownie, Sąd Rejonowy winien przeprowadzić postępowanie dowodowe w sposób pozwalający na wyeliminowanie dostrzeżonych uchybień, po uprzednim zapoznaniu się z kwestiami podniesionymi w niniejszym uzasadnieniu. Przede wszystkim, Sąd Rejonowy winien baczyć, aby w ewentualnym pisemnym uzasadnieniu wyroku (zawierającym wszystkie elementy określone w art. 424 k.p.k.), został przedstawiony tok rozumowania Sądu i to w taki sposób, żeby można było skontrolować słuszność tego rozumowania i jego zgodność z materiałem dowodowym. Całość zaś zebranego materiału dowodowego Sąd I instancji winien poddać wnikliwej analizie celem prawidłowego stworzenia podstawy do ustalenia prawdy materialnej i powzięcia prawidłowego rozstrzygnięcia. Przy czym Sąd Rejonowy powinien pamiętać o zbliżającym się terminie przedawnienia wykroczenia zarzucanego obwinionej L. B. (1).

Mając na względzie powyższe okoliczności, nie przesądzając rozstrzygnięcia, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.